

Arrest

nr. 186 014 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 22 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 juni 2016 met referthenummer 63047.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die loco advocaat R. JEENINGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

Uit het wachtregister waartoe de Raad toegang heeft, blijkt dat verzoeker na het treffen van de bestreden beslissing in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, geldig van 23 augustus 2016 tot 23 februari 2017. Uit bijkomende informatie die door de verwerende partij ter terechtzitting werd neergelegd blijkt dat het attest van immatriculatie werd uitgereikt op grond van een aanvraag die de verzoekende partij op 23 augustus 2016 heeft ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Gelet op de vaststelling dat het afgeleverd attest van immatriculatie onverenigbaar is met een bevel om het grondgebied te verlaten, dient het bestreden bevel als impliciet doch zeker ingetrokken te worden beschouwd (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en zeer recent nog, RvS 28 februari 2017, nr. 237.499). Het gegeven dat de betrokken vestigingsaanvraag op

12 januari 2017 is uitgemond in een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), doet aan het voormelde geen afbreuk. Dit alles maakt dat het belang bij het beroep is verloren gegaan. De verzoekende partij gedraagt zich ter terechtzitting naar de wijsheid van de Raad.

Er dient te worden opgemerkt dat een attest van immatriculatie niet louter de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel raakt, doch tevens de verwijderingsmaatregel zelf (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). De verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar ze ter terechtzitting opwerpt dat de afgifte van een attest van immatriculatie enkel de uitvoerbaarheid van het bevel tijdelijk opschort, maar niet tot gevolg heeft dat deze beslissing moet worden beschouwd als ingetrokken. Verwerende partij houdt zoals de Raad al vaker heeft uiteengezet, tevens tevergeefs voor dat haar standpunt steun vindt in het arrest J.N. van het Hof van Justitie van 15 februari 2016. De Raad merkt op dat de impliciete intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten wegens een nieuwe vestigingsaanvraag helemaal geen uitstaans heeft met de kwestie die aan bod kwam in het betrokken arrest van het Hof van Justitie, met name de Nederlandse praktijk van vervallenverklaring van een terugkeerbesluit op grond van het louter indienen van een meervoudige asielaanvraag. De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij zich te dezen bezondigt aan procedurele hardnekkigheid om ondanks het door haar gekend standpunt van de Raad en van de Raad van State ter terechtzitting toch vast te houden aan de stelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten slechts geschorst wordt door het voormelde attest van immatriculatie. Dit is een betreurenswaardige houding, te meer daar dit net als procedurele hardnekkigheid aan de kant van een verzoekende partij, een hinderpaal vormt in een vlotte afhandeling van beroepen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

3. Kosten

Gelet op het feit dat de bestreden beslissing beschouwd wordt als zijnde impliciet ingetrokken door de afgifte van het attest van immatriculatie, dat geschied is doordat de verzoekende partij een vestigingsaanvraag heeft ingediend, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA